ОБ'ЄДНАНІ ЗОРЕЮ

Георгій Іванович Шніт та його дружина Лідія Микитівна родом із села Карпилівка Ківерцівського району Волинської області. У цьому мальовничому селі пройшло їхнє дитинство, тут вони закінчили школу. Дитячі спогади у більшості людей викликають неповторне почуття теплоти і легкого, світлого суму. Карпилівка – своєрідне село. Люди тут живуть дружно, добре розуміють, що таке взаємодопомога. В біді один одного ніколи не залишають. А природа яка навкруги! Не дарма поліський ліс оспівала Леся Українка у своїй знаменитій «Лісовій пісні».

Георгій і Ліда, коли навчалися в школі, спілкувалися не часто. Три роки різниці у віці здаються в школі величезним проміжком часу. Наприклад, п'ятикласники дивляться на восьмикласників, як на солідних людей, майже стариків і потайки мріють швидше стати такими. Дійсно, в дитинстві прагнення стати дорослими притаманне, мабуть, всім. Пізніше, із плином років, приходить розуміння, що самі кращі роки життя – це все-таки дитинство і юність.

Від Карпилівки до Зорі не така вже і велика відстань, десь зо двадцять кілометрів. Тому не дивно, що у волинському селі знали, що неподалік, на Рівненщині, фактично на кордоні двох областей, будується небачене в цих краях село, яке називають Зорею. Знали, що там зводяться багатоквартирні будинки, промислові підприємства, тваринницькі ферми. А головою там – Володимир Плютинський, людина, яку поважають і знають на всій Україні. І Григорій у 1969 році, вже володіючи професією будівельника, вирішив поїхати в Зорю. Юнак справедливо вважав, що там знайдеться йому робота до душі. І його сподівання виправдалися. Хлопця зарахували у будівельну бригаду на спорудженні склотарного заводу. А через рік тут же, на будівництві, почала працювати і його землячка Лідія. Разом їздили на роботу у «будці» вантажівки, яка приходила за робітниками на Волинь в район Цуманя. Нічого, що іноді доводилося в негоду іти до машини шість кілометрів, місити грязь чи відвертати голову від снігу, що під час хуртовини летів в обличчя. В молоді роки подібних «дрібниць» майже не помічаєш, бо людину тоді постійно супроводжує надія на краще.

Спільні поїздки на роботу в Зорю і спільна праця на будівництві склотарного заводу якось непомітно зблизили молодих людей. Але поки що ніяких загальних планів на майбутнє вони не будували. Жора незабаром мав іти служити в армію. Тоді, в сімдесяті, службу в армії хлопці сприймали дійсно як почесний обов'язок. І в травні 1970 року хлопець з Карпилівки одягнув гімнастерку.

Доля його загинула аж в Підмосков'є, в Переяславль-Заліський, що поруч із знаменитим Плещеєвим озером, на якому молодий російський цар Петро І у 1692 році спустив на воду один із перших кораблів російського флоту. Підрозділ ракетних військ, в якому Григорій виконував обов'язки секретника-кодувальника, ніс бойове чергування на третьому кільці охорони Москви. Служба відповідальна, пов'язана із складною воєнною технікою. В спеціальному бункері майже кожного дня доводилося проводити по багато годин, щоб підпосковне небо, як казали, було «на замку».

Поки Григорій служив, Ліда продовжувала працювати на будівництві склотарного заводу. Стала вправною плиточницею, користувалася повагою в колективі будівельників. В червні 1972 року Жора демобілізувався. Не довго відпочивав вдома. Вирішив знову повернутися на колишню роботу, бо ще під час служби часто думав про це. Товариші по роботі радо зустріли змужнілого хлопця. Виявом поваги до нього стало хоча б те, що він, це зовсім молодий, стає бригадиром будівельної бригади.

Саме в цей час у відносинах між Лідією і Григорієм зародилося те, що люди називають коханням. В січні 1974 року вони створюють сім'ю. Але поки що продовжують доїжджати на роботу з рідної Карпилівки. З появою сина Юрія це вносило певні труднощі, особливо для Лідії. І тому була велика радість для молодого подружжя, коли в серпні 1976 року правління колгоспу виділило їм трикімнату квартиру. І ще цей рік пам'ятний для них тим, що тоді народилася дочка Оксана, а Лідія вирішила змінити роботу і пішла працювати на теплицю.

Я запитав Лідію Микитівну, чому вона вирішила це зробити. Відповідь почув таку: «П'ять років я працювала на будівництві склотарного заводу. До цього часу з теплотою згадую тих людей, які працювали поруч зі мною. Але в 1976 році в мене вже було двоє маленьких дітей, Юра і Оксана. На будівництві працювати мені вже стало важко. Хоча мене і попереджував тодішній секретар партійної організації колгоспу Олексій Михайлович Ярцев, що і на теплиці потрібно виходити на роботу із самого рання, я відповіла, що ми з Григорієм все обговорили і дійшли згоди. Так з першого грудня 1976 року я і стала тепличницею. І працюю на теплиці по сьогоднішній день. Прямо скажу, не жалкую, що зробила такий вибір».

Таким чином, сім'я Шнітів у 1976 році стала справжньою зорянською сім'єю. Тут народилася Оксана і найменший син Володя. Всі троє дітей закінчили Зорянську середню школу.

В зорянських теплицях.

Однак Карпилівку і Лідія, і Григорій не забувають. Хоча вже, на жаль, не живуть на цьому світі їхні батьки, але у волинському селі залишилися рідні і близькі. Стоїть там і батьківська хата Григорія Івановича. Коли помер його старший брат, Вам, Григорію Івановичу, і Вам, Лідіє Микитівно.

На це запитання я почув таку відповідь:

Лідія Микитівна. Була така думка. Вирішили брати вже ділянку під забудову, але саме тоді важко захворів Жора. Довгий час лежав з кропивницею в лікарні в Дядькових. Це дуже важка і небезпечна хвороба. Слава Богу, тоді все обійшлося. А потім ще і діти малі. Зважили, що буде досить важко матеріально будуватися, хоча і отримували досить пристойну заробітну плату.

Григорій Іванович. Можливо, дехто подумав, що я красуюсь, але скажу по-чесному: я не можу красти. Адже в мене під рукою завжди були і машини, і можна було якийсь матеріал «дістати» за безцінь. Та і хлопців за самогонку можна було б мобілізувати на власне будівництво. Але не лежить у мене до такого серце, і нічого із собою зробити не можу. Вільного часу в мене теж не вистачало. Робота, фізичні навантаження. Ось так і відмовилися від будівництва власної хати.

Я не наївна людина і розумію, що бути багатим і не красти в наш час – практично неможливо. А жаль. Тому особливі надії покладаю на нову владу на чолі з Ющенком, яка, нарешті, повернеться обличчям до людей, не буде красти сама і не дасть, згідно зроблених нею заяв, красти іншим. Боюсь тільки, щоб слова знову не розійшлись з ділом.

Подружжя Шнітівростили дітей, чесно виконували свої обв'язки. Загальний трудовий стаж у Григорія Івановича і Лідії Микитівни сягає майже 70 років. Ціле життя!

Григорій Іванович пов'язав свою долю з будівництвом. 15 років тісно був причетний до асфальтного виробництва. Є йому що згадати:

«Добре пам'ятаю, як приїхав з Грузії до нас в село Резо Ломадзе. Бригада грузинів почала на початку сімдесятих асфальтувати дороги та території виробничих підрозділів. Саме у грузинів наші хлопці навчилися як робити і вкладати асфальт. Після створення асфальтобетонного цеху став там працювати бригадиром, а деякий час виконував обов'язки майстра цеху.

Звичайно, виникали певні проблеми. Але на допомогу завжди приходив Володимир Антонович. Він особливу увагу звертав на асфальтування доріг у селах, що входили до складу колгоспу. На це виділялися великі кошти. Бували періоди, що я по декілька днів не ночував вдома, бо постійно надходили вагони з нафтобітумом, які необхідно було невідкладно розвантажити, щоб запустити сировину у виробничий процес.

Є що згадати...

Працював я і на самій укладці асфальту. Можна сказати; що пройшов з лопатою від Грабова до Сухівець. Це дуже важка робота – великі фізичні навантаження, постійна спекота від гарячого асфальту.

Однак ми робили потрібну справу і добре це розуміли. В бригаді працювали роботящі, згуртовані хлопці. Не було такого, щоб хтось сачкував за спиною інших. Свято не свято, але якщо потрібно освоїти певний об'єм – всі ми виходили на роботу.

Я тепер дуже жалкую, коли дивлюся на оті ями на дорогах, що не діє наш той цех. Фактично до цього часу ми користуємося тим, що було зроблено в минулі роки. А вічного нічого на світі не існує.

Багато років колектив нашого цеху очолював Володимир Михайлович Шилюк, який, на жаль, вже пішов з життя. Він вмів згуртувати людей на досягнення високих показників. Адже тільки за десять років, маю на увазі вісімдесяті роки, було вироблено 99 тисяч тонн асфальту. А це десятки кілометрів доріг, впорядковані території ферм та інших виробничих підрозділів. Працював я також і на інших ділянках роботи, пов'язаних з будівництвом. Була організована, наприклад, при будівельному підрозділі колгоспу бригада спецробіт. Теж робили потрібну справу».

Григорій Іванович міг би згадати ще дуже багато. Але не забудемо про Лідію Микитівну, яка майже тридцять років трудиться на теплиці. Послухаємо її розповідь:

«Коли я прийшла працювати на теплицю, директором там був Олексій Антонович Дворнік, чуйна і справедлива людина. Зустріли мене дуже добре. Допомогли швидко освоїтися у новій для мене професії. Я вдячна за поради головному агроному теплиці Антоніні Олександрівні Сич, технологу Надії Авакумівні Корнійчук, яка вже зараз на теплиці не працює. Це були мої перші наставники. Я працювала і продовжую працювати з чудовими людьми. Багатьох з них я знаю вже багато років. Це кістяк нашого колективу. Коли приходять молоді, вони переймають наші традиції, прислуховуються до порад старших. Так що наступність поколінь на теплиці витримується.

Звичайно, робота тепличниці нелегка. На початку дев'яностих ми переживали дуже важкий період. Доводилося навіть на роботу пішки ходити, бо не було пального, щоб заправити автобус. Не отримували вчасно зарплату. Дехто тоді не витримав, пішов шукати іншої роботи. Але ми, тепличниці зі стажем, все-таки сподівалися на кращі часи. І наші сподівання були не марними. Ось уже упродовж кількох років зорянські теплиці є підприємством економічно більш-менш благополучним. На теплиці працює 160 чоловік і всі вони мають стабільну роботу і стабільні заробітки. Наш директор Рудольф Михайлович Семенюк добре розуміє тепличниць, вникає в наші проблеми. Завжди готовий вислухати нас, допомогти, підтримати морально. Адже в майже в кожної з нас свої сім'ї і декому у цей складний час буває і скрутно.

Рудольф Михайлович має підхід до кожної людини. На мою думку, саме таким і повинен бути кожний керівник.

В даний час у нас вже розпочався збір огірків, а згодом і помідори підуть. Це відповідальний період, хоча на теплиці, мабуть, не існує другорядних робіт. Вирощування овочів під склом – це дуже складний виробничий процес. І ми, тепличниці розуміємо свою відповідальність».

У сім'ї Шнітів виросли чудові, працьовиті діти. Старший Юрій, закінчив Полтавський сільськогосподарський інститут і працює головним ветеринарним лікарем Гребінського району Полтавської області. Він давно вже створив свою власну сім'ю, так що Лідія Микитівна і Григорій Іванович щасливі мати чотирьох онуків.

Зовсім недавно вони відвідали свого старшого сина. Та і Юрій не забуває про Зорю. Адже тут у нього, крім батьків, живе і працює багато друзів дитинства. Тому тільки випадає нагода – відвідує із сім'єю рідне село.

Оксана закінчила Рівненське торговельне училище. Працює по спеціальності в Рівному. Коли ще вчилася в школі, дуже любила книги. На кожній перерві бігла в бібліотеку, очолювала гурток «Живи книгою!». Але бібліотекарем не судилося стати. Обрала інший шлях.

Володя – самий наймолодший у сім'ї. Народився 1981 році. Закінчив Березоворуцький технікум на Полтавщині за спеціальністю технік-механік. В даний час він працює на склотарному заводі.

Кажуть, що всі ми ходимо під Богом. Іноді не чекаєш біду, а вона раптом приходить. Лідія Микитівна ніколи не забуде той день, коли їй на роботу подзвонив Володя: «Батька поклали в лікарню.». Лідія Микитівна ніяк не змогла збагнути, як це могло статися. Адже Григорій, як завжди, зранку пішов на роботу і ніщо не віщувало на щось погане. Потім була важка операція, яка тривала понад п'ять годин. І в цей важкий час сім'я як ніколи згуртувалася. Всі діти чим могли допомагали батькам. І Григорій Іванович піднявся на ноги, хоча повністю повернути здоров'я йому не вдалося. Проте ця людина ніколи не втрачає оптимізму. Така в нього вдача.

Бажаємо сім'ї Шнітів щастя і здоров'я. Бо вона цього варта.

С.СЕРГІЄВСЬКИЙ.

«Команда молодості моєї...».